

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Chemații și aleșii.

Evangelhia aceasta este un episod din epeea stupidității omenesti, care ne îndeamnă să facem ce nu trebuie să facem, să mergem unde n'avem ce căuta și să vorbim, când ar trebui să tăcem. Așa și omului din parabola lui Isus, care a făcut cină mare, invitații i-au răspuns, că nu pot veni, căci unul a cumpărat moșie și trebuie să-o vadă celalalt boii luați trebuie să i încerce, altul s'a însurat și nu poate veni. Și atunci stăpânul casei a trimis sluga lui ca să cheme de pe căi și ulițe pe toți săracii, ciungii, orbii și schilozii și pe toți trecătorii ca să se umple casa lui. Și domnul a spus: „Nici unul dintre cei chemați nu va gusta cina mea.“ Aceste ne spune evangelistul Luca în 14, 16-24. Dar Mateiu în evanghelia lui, în care ne spune parabola aceasta a lui Isus, continuă: Stăpânul intrând în casă a văzut între cei ce au șezut la masă un om care n'a fost îmbrăcat în haină de nuntă și mârâindu-se a spus slugilor: „Legați-i mâinile și picioarele, luați-l pe el și-l aruncați în întunericul din afară; acolo va fi plâns și scrâșnirea dinților.

Căci mulți sunt cei chemați, dar puțini aleși.“

Chemați suntem toți creștinii, care prin taina Botezului am primit invitația la fericirea veșnică. Dar noi, — dacă

alte afaceri nu ne fac să uităm de chemarea noastră, nu ne îngrijim nici decât să ne țesem și coasem frumoasă haină de nuntă din faptele noastre bune. Și așa nu putem fi între aleșii cinei mari. Și vom fi și noi aruncați în locul plânsului și al scrâșnirii dinților. Și nouă ne va spune Stăpânul: „Ce căutați aici fără haină de nuntă?!“ Și noi cu ochii plecați vom sta acolo, neștiind ce să răspundem. Ce tragice clipe! În aceste cu iuțea vertiginoasă vom vedea înșirându-se înaintea ochilor noștri suflători tot ce a trebuit să facem și nu am făcut, și toate faptele noastre păcătoase, nelegiuite, care am vrea, Doamne cum am vrea atunci, să nu le fim făcut. Inșă vai, va fi prea târziu.

Dar nu, să nu fie așa! Să începem acum, — căci niciodată nu e prea târziu, — pregătirea hainei de nuntă. Din mătasa fină a cugetelor noastre frumoase și pioase prin actele noastre morale, să ne facem îmbrăcăminte pompoasă, pe care să le împodobim cu florile virtuților, ca să putem spune: Sunt gata Doamne, când mă vei chema, mă voi prezenta la cina Ta veșnică, așa cum se cuvine unui ales al Tău!

Dr. Irina Berinde.

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*“ Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirii. 25

Biserica noastră ca apă- rătoare a Țării.

Joi, 1. Decembrie s'a sărbătorit în întreagă Țara aniversarea de 14 ani dela fericita zi, în care Neamul Românesc din Transilvania, adunat prin delegații săi la Alba-Iulia s'a deslipit de către Ungaria și s'a unit cu celelalte provincii românești, pentru a face pe veci și neschimbat de nimeni o mare țară: România.

Ziua de 1 Decembrie, este pentru oricare român ziua slobozeniei din legăturile ungurești. — cași ziua de Paști pentru creștinii din legăturile morții.

În acest an, ziua de 1 Dec. a însemnat însă și altceva pentru noi, decât o simplă sărbătoare. A fost și un strigăt de protestare împotriva acelor care nu s'au săturat de sânge în războiul cel mare și ar vrea să arunce iară lumea în sânge și foc; împotriva ungarilor din Ungaria.

Biserica noastră, care totdeauna a fost în fruntea acelor așezăminte care au luptat pentru binele Neamului Românesc și-a luat partea sa de onoare și din acest protest.

Dăm aci vorbirea ținută de Preasfințitul Episcop Hossu dela Cluj și Gherla, cu prilejul adunării de protestare din Cluj, în ziua de 1 Dec. pentru că ni se pare, că nici o vorbire n'a arătat mai frumos și mai bine decât aceasta drepturile noastre la acest pământ.

Să o citească și să o recitească atât dușmanii Bisericii noastre, cât și cei ai Neamului ca să înțeleagă că Poporul Român stăpânește aceste locuri, din rânduiala dreptății lui Dumnezeu și că Biserica noastră este cea mai puternică apărătoare a acestor drepturi!

Cuvântarea P. S. S. Episcopului Iuliu Hossu de Cluj-Gherla

Dreptatea lui Dumnezeu este dreptate în veac. În puterea acestei dreptăți, stăm noi astăzi aici. Prăznuim această dreptate a lui Dumnezeu, plinită întru noi la plinirea vremii. Unu Decembrie 1918 a fost plinirea vremii. Pe cărarea lungă a veacurilor de oprimare, acest sfânt cuvânt s'a desprins de pe buzele însetate ale neamului nostru. Credința în Dumnezeu și dreptatea Lui au fost puterea Lui de viață. Biruința lui a fost biruința dreptății lui Dumnezeu.

Aceasta nu suferă revizuire. Marea revizuire s'a făcut la 1 Decembrie 1918. Dumnezeu judecând ca un atotputernic a șters nedreptățile veacurilor și a restabilit dreptatea immanentă. Plecând neamul nostru pe toate fronturile jertfei supreme a rostit ca un singur om, cuvântul sacru: să învingă dreptatea. A invins dreptatea pe care a însetat-o de veacuri. A invins pentru credința și jertfa fără nume a unui neam întreg. În numele lui Dumnezeu, întrucare a crezut și a nădăjduit, a rostit-o poporul întreg la 1 Decembrie 1918 din toate colțurile acestui Ardeal, unde dintru început și până astăzi, numai noi și pământul pe care ne-a așezat Dumnezeu, am rămas neclintiți.

Toate au trecut și s'au măcinat: singur acest neam a rămas nebiruit în creștere, puternic când era mai apăsător, pentru că s'a indentificat cu dreptatea lui Dumnezeu. Bun aliat s'a arătat bunul nostru Dumnezeu. Să-i păstrăm credința. Tratatelor ne-au aflat aici, nici o palmă de loc nu este așezată sub picioarele noastre de tratate. Ele au recunoscut revizuirea lui Dumnezeu și o chezuiesc cu onoarea neamurilor și a țărilor cari le-au semnat.

Din inima Ardealului grăește azi neamul întreg tuturor, peste toate granițele. Cine are de revizuit să revizuiască înainte de toate conștiința.

Noi aici am fost din veac, aici suntem și aici rămânem. România pe veci întregită una și nedespărțită în credință, o apărăm cu orice jertfă, iar Domnul putere va da poporului său și va binecuvânta poporul său cu pace, Amin,

Toma de Kempis.

Trebue să cunoască fiecare catolic, care își poartă grija mântuirii sufletului său, acest nume.

Toma de Kempis era călugăr în ordul sfântului Augustin, el a lăsat mai multe scrieri mistice și aschetice, între cari excelenta carte „Imitațiunea lui Hristos.”

Aceasta carte este cunoscută în lumea întreagă și a apărut în toate limbile popoarelor civilizate. În limba română am avut mai multe ediții și

anume, în Ardeal una din anul 1808 la Blaj, edată de episcopul Ioan Bob, a doua tot în Blaj la 1893, tradusă de canonicul Gavrilă Pop. În vechiul regat la catolici a apărut o ediție în anul 1902 la Bacău, tradusă de P. N. iar chiar și ortodocșii au avut două edițiuni, una în București sub titlul „Urmând pe Domnul” și alta la Mănăstirea Neamțului.

Azi are meritul „Presa Bună” din Iași că ni-a pus la îndemână în „Biblioteca Presa Bună” Seria Religioasă No. 13 aceasta minunată carte, tradusă după originalul latin de I. B.

În afară de Sf. Scriptură abea este vre-o carte, care ar fi apărut în atâtea ediții, tradusă și cunoscută în lumea întreagă și în toate limbile popoarelor civilizate și care ar fi fost celită cu mai mult folos sufletesc decât „Imitațiunea lui Hristos,” scrisă de acest călugăr. Cine nu ar dori să cunoască autorul unei cărți atât de vestite? Cartea era atât de excelentă, încât erau unii, cari au contestat chiar că Toma de Kempis ar fi fost autorul ei. Cercetările făcute au dovedit însă, cumcă această părere era fără de nici o bază reală și autorul „Imitațiunei lui Hristos” a avea a fost acest călugăr smerit,

Toma de Kempis s'a născut în anul 1379 în o mică comună cu vre-o 6000 suflete în Germania, în Kempen, în districtul Düsseldorf, de unde și-a luat și pseudonimul (numele de scriitor) Kempis. Conumele i-a fost Hemerlein (Maleolus). Părinții lui deși erau simpli și săraci mici industriași, dar erau atât de evlavioși încât pe ambii fii ai lor i-au dat de călugări.

Cel mai bătrân era Ioan și trăia deja între călugării franciscani, când Toma și-a împlinit vârsta de 12 ani. La insistența fratelui său, Toma a intrat în societatea „Fraților evlavioși”

— Fratres pii — și și-a'ales acolo de învățător un preot smerit cu numele Florențius, care la și întreținut și prevăzut cu cărțile de lipsă. Scăpat astfel de toate grijile materiale, Toma a învățat cu cea mai mare sârguință. A frecventat cu colegii sfintele slujbe, s'a purtat în mod exemplar, cu inimă curată, aplecat pentru tot ce era bun, cu ascultarea fără de șovăire a câștigat într'atâta bunăvoința învățătorului său, că acela după câțiva ani l'a luat pe Toma între profesorii, cari locuiau împreună, dela cari a însușit apoi și el cu desăvârșire viața evlavioasă descrisă mai târziu în opul său.

După șapte ani de învățătură a intrat în Mănăstirea călugărească din Agnetenberg a fraților sf. Augustin. A fost primit cu condițiunea, că în timpul liber, ce-i va rămânea după studiile terminate, — va face lucru manual, va face copii din diferite cărți și astfel va contribui la susținerea sa, fiind Mănăstirea lipsită chiar și de cele mai necesare. Incurând a fost apoi îmbrăcat în vestmântul alb al ordului, care atât de potrivit era cu curățenia lui îngerească.

(Va urma.)

Rugăciunea de seară, în comun.

De ce să părăsim bunul obicei de-altădată de a ne ruga împreună cu copiii noștri, dacă nu dimineața dar macar seara, în fiecare seară, la o anumită oră, fie că apoi copiii merg la culcare, fie că noi mai veghiem în treburile noastre?

Rugăciunea de seară e pentru suflet cași baia pe care o face omul după terminarea muncii de peste zi, înlăturând toate necurățiile.

Își aduce aminte omul de toate câte a gândit, de toate câte-a zis, de toate câte a

făcut — fie bune, fie rele și vede cu spaimă sau cu bucurie întru cât s'a îndepărtat sau s'a ținut de sfintele porunci, întru cât cu viața lui de peste zi a putut să apropie sau să îndepărteze pe altă ființă omenească de încrederea și dragostea în „Domnul nostru.” Căci nu trebuie să ne stea aprinsă înaintea ochilor numai candela mântuirii noastre, ci și a aproapelui. Fiecare din noi trebuie să se considere misionar hotărât pentru pașii pe care îi este sortit să-i facă în lume, suntem ostașii Domnului, asta nu trebuie să uităm!

Rugăciunea noastră e cântec de smerenie, de rugare a lui Dumnezeu ca să ne ierte pentru ce-am fi putut greși, de a ne păstra mereu în curăție, de a ne da noui și puternice îndemnuri în lucru mărturisim încrederea, dragostea. Tăria credinții, prin care ne rugăm pentru neamurile, prietenii noștri, pentru cei săraci, pentru cei întemnițați, pentru toți cei ce se află pe drumuri, pe drumuri de Tară, pe drumuri de apă, pentru cei bolnavi, pentru cei cari sunt în agonie, pentru dușmani, e rugăciunea prin care dăm din gândurile noastre și morților... Dar să-l lasăm să vorbiască pe Vuillermet:

„Ce putere de rugămintă nu va avea această rugăciune a unei familii întregi asupra inimii lui Dumnezeu! Dacă rugăciunea numai a unui suflet religios e eficace din voința celui care a zis: „Cereți și vi se va da”, apoi rugăciunea unei familii întregi va fi și mai mult!

Rugăciunea în comun nu-și trage puterea din simplul fapt că sunt mai mulți la un loc, dintr'o simplă adițiune, ci dintr'o misterioasă multiplicare cu obârșia în dumnezeasca bunăvoința a lui Christos care a a făgăduit să fie în mijlocul acelor care în numele Lui se roagă Tatălui. Puterea îi vine și dela nevinovăția și inima curată a copii-

lor care își împreună mâinile pure și peste care cerul se apleacă cu dragoste. Dacă Dumnezeu pare că ne-ascultă cu o ureche cam distrasă rugăciunile noastre prea înteresate, ale noastre, a bătrânilor peste care colbul drumurilor s'a cam asternut. S'ar putea oare ca El să nu asculte rugăciunea celor de Fii micuți între care cu deliciu rămâne?

Acțiunea misterioasă a rugăciunii în comun nu se va exercita numai asupra acelor cari îi sunt fideli spre a-i face mai buni, ci chiar și asupra acelor care, vai! după ce l-au părăsit au înșelat nădejțile familii creștine.

În toate sanctuarele casnice, de unde au desertat, aceia care i-au iubit nu se întrunesc fără să se gândiască la scumpulii infideli. Dragostea, dorul, rugăciunile isbucnesc din toate inimile ca niște săgeți arzătoare și îi urmăresc în sbor.

Și iată că dintr'o dată, în răfăcirile vieții lor risipite, se simt opriți de o mână nevăzută. Umbre înlăcramate, le trec pe dinăinte, prin noaptea în care s'au cufundat. Li se pare că aud glasuri scumpe care murmură: „Pater noster”, apoi o tăcere lungă ca aceea care se înlăpânește în bisericile noastre, în jurul sicriului, când preotul dă ultimile onoruri ale sfintei noastre religii creștinului care s'a săvârșit din viață. Le vin în minte copilăria, nevinovăția, emoțiile și bucuriile lor de familie. Incremenți ascultă, aud tot vocile acelea vibratoare de simțire ce zic mai departe: *et ne nos inducas in tentationem*. Plâng, se roagă, își învinși și astăzi repetă cu spaimă în sufletele lor năpădite ceea ce odinioară răspundeam fără grijă la rugăciunile tetei și mamei: „Doamne, te rugăm pentru ei izbăvește-ne de cel rău, *sed libera nos a malo*.”

Și căindu-se, cu lacrimi, se întorc acasă, unde cu toții, în bucuria reîntoarcerii adaugă: „așa să fie Amin”.

Însă și străinii, cari sunt martori la delicioasa scenă a unei familii întregi în genunchi, încearcă farmecul pivelității și misterioasă influență a acestei rugăciuni. O. C.

Calendar săptămânal.

11 — 17 Decembrie 1932.

11. Dumineca XIII. d. Înălț. sf. Cruci Cuv. Danil St.
12. Luni Sf. Spiridon Anitu
13. Marți M. Eustratie Mart.
14. Miercuri Sf. M. Tirs Lifchie
15. Joi Elefterie Sosana
16. Vineri Sf. Pr Angheiu s. Teof.
17. Sâmbătă Prof. Daniil m. Patr.